jaargang 34 nummer 4 – oktober 2014

Pink is een uitgave van COC Nijmegen, Stoutmoedig sinds 1971

Hoofdredactie
Bart van Dam

Opmaak
IS-Ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Iris de Boer, Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Demian Stokebrand, Joost Wanders

Medewerkenden
Tjeu Borremans, Huub ter Haar, Sander Hagenbeek, Ben Loth, Daan Marselis, Momodou, Cees van der Pluijm, Marc van Unen, Elkie in 't Ven, Nicole Verhoeven

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
Postbus 1461
6501 BL Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Ook voor een boodschap die moet blijven hangen!

Met posters en bouwtekeningen van BENDA drukkers blijft uw boodschap zeker hangen

BENDA drukkers

Tel. 024 - 3771188 - www.benda.nl

Een persoonlijk maatje

Een koppel met Jip en Janneke

Het asielzoekerscentrum (AZC) in Nijmegen herbergt een aantal homoseksuele asielzoekers uit Afrika en het Midden Oosten. Ze komen uit landen waar homoseksualiteit taboe of verboden is. COC Nijmegen heeft dit jaar een maatjesproject opgezet om hlbt-asielzoekers die daar om vragen moreel te steunen met een persoonlijke buddy. Elkie in 't Ven is zo'n buddy. Zij is het maatje van Momodou. Hij wacht ruim 2 jaar in het AZC op een verblijfsvergunning. Dat is leven in onzekerheid. Een etentje, of een wandeling met een goed gesprek brengt iets positiefs in zijn leven. En dat is heel belangrijk om de moed er in te houden.

Momodou uit Gambia en Elkie uit Nijmegen vormen een buddyteam of maatjeskoppel. Voor asielzoekers in het AZC is een persoonlijk aanspreekpunt heel belangrijk. COC Nijmegen koppelt de buddies aan hlbt asielzoekers.

"Voor hlbt asielzoekers organiseert COC Nijmegen maandelijks een bijeenkomst in het Roze Huis. Vanuit deze Asylumseeker Support Group is de vraag gekomen om naast de groepsbijeenkomsten een meer persoonlijk maatje te kunnen krijgen. In Utrecht loopt al een dergelijke maatjesproject en daar heeft COC Nijmegen zijn licht opgestoken. Er is nagedacht over wat in een dergelijke één op één relatie belangrijk is en wat de mogelijkheden en risico's zijn. De groep is op bezoek geweest in het AZC Nijmegen en heeft een training bij Vluchtelingenwerk gehad over de procedures waar asielzoekers mee te maken krijgen. We zijn gewaarschuwd om niet persoonlijk betrokken te raken en zullen geen advies geven over die procedures. Daar zijn de advocaten namelijk beter in. COC Nederland heeft geholpen om ons voor te bereiden. Je moet zo'n rol niet te licht nemen. Je moet geen romantische of seksuele relatie willen opbouwen. Je krijgt te maken met andere culturen waar homoseksualiteit als een probleem gezien wordt. De mensen uit die culturen praten daarom niet gemakkelijk over homoseksualiteit. Vaak bestaat het woord niet eens in hun taal. "
Aldus Elkie.
Momodou bevestigt dit meteen. In Gambia, waar hij vandaan komt, bestaat geen woord voor homoseksualiteit en is daarom niet direct te benoemen.

Verder is er nagedacht over de criteria waaraan een maatje moet voldoen. Elkie en Momodou hebben beiden een intakegesprek gehad met Janneke Robben die ervaring heeft met vluchtelingen en het AZC. Belangrijk is de tijd die je vrij moet maken, de talen die je spreekt en je motivatie. Op basis daarvan vormen Elkie en Momodou een match. Sinds een aantal maanden hebben zich 13 vrijwilligers aangemeld en zijn er 5 gekoppeld aan een maatje. Daarnaast zijn Hilde Koetsier en Alagie een soort informeel maatjeskoppel. Zij vertelden hun verhaal begin dit jaar voor PINK. Inmiddels heeft Alagie een verblijfsvergunning en een woning die dankzij een Facebookactie ingericht kon worden met tweedehands meubels. En Momodou heeft hem geholpen met het schilderen van zijn appartement. Bovendien heeft voetbalvereniging De Trekvogels via een actie voetbalspullen voor Alagie bijeen gekregen.

Momodou: "Buddies zijn belangrijk voor ons. Al is het maar om vragen te kunnen stellen over dingen die je over dit land wilt weten. Over hoe het een en ander werkt. Een kopje koffie en een gesprek van tien minuten met de goede persoon maakt het verschil. Dan kun je de zaken weer positief zien. In het AZC ben je heel vaak alleen en blijf je denken over de problemen die er kunnen komen. Je kunt wel met een paar mensen gaan voetballen, maar dat zijn geen vrienden. Daarna ben je weer alleen. En veel mensen in het AZC zijn bang om iets over zichzelf te vertellen. Je weet dat iedereen een probleem heeft in het land dat hij ontvlucht is. Veel mensen denken negatief of zijn boos. Wie een verblijfsvergunning krijgt, verlaat het AZC en komt er zelden terug. Zelfs de gays in het AZC gaan heel voorzichtig en oppervlakkig met elkaar om. Je wilt niet laten weten dat je gay bent in het AZC want er zijn veel vluchtelingen die moslim of Arabisch zijn. Wanneer je dan met je buddy praat over wat je in de toekomst zou willen doen, vergeet je de zorgen en kun je positief gaan nadenken."

Elkie en Momodou ontmoeten elkaar elke maand. Elkie had gehoord dat Momodou van de oceaan houdt. Daarom hebben ze bij de eerste kennismaking een wandeling langs de Waal gemaakt. Het klikte onmiddellijk. De tweede keer heeft Momodou eten gekookt voor hen beiden: 'african style, dinner for kings and queens'.
"Het waren twee diners in één, met koe en geit, om aan te sterken. Ik heb geleerd met mijn vingers te eten. Momodou presenteert de maaltijd op een mooie manier. Het is in Afrika belangrijk dat je weet wat je eet, zodat jij je daar gemakkelijk en veilig bij voelt." Aldus Elkie. "Zoiets maakt dit project wederkerig. Je leert er allebei veel van. Je groeit allebei. We zijn allebei even oud (34) maar het maakt een groot verschil waar je toevallig op deze aarde geboren bent. Ik kan me moeilijk voorstellen hoe ik als lesbische vrouw in Gambia zou moeten leven."

Momodou vertelt over Gambia waar homoseksualiteit ernstig taboe is. Homo's ontmoeten elkaar 's nachts op geheime plaatsen. Mannen kunnen gaan en staan waar ze willen. Vrouwen worden geacht thuis te blijven. Hooguit bij het water halen zijn er mogelijkheden om elkaar te ontmoeten. Hij beschrijft een code met gesloten emmers of containers bij de waterput die vrouwen de mogelijkheid geeft om er even stiekem tussenuit te knijpen.
Behalve de achtergrond is ook de opleiding van beiden verschillend. Elkie heeft arbeids- en organisatie psychologie gestudeerd en werkt als docent aan de universiteit. Momodou ging naar school tot 'grade 6'. Hij komt uit een vissersfamilie en ging naast school ook de zee op om te vissen. "Het was soms heel moeilijk om te combineren want we zijn soms dagenlang op zee, of komen 's nachts aan land en de volgende morgen is er weer school. Daarom ben ik met school gestopt."

Met de visserij gaat het niet heel goed in Europa. Wat wil hij straks graag gaan doen?
"Toen ik in Nederland kwam viel me op hoe mooi de gebouwen zijn. Dat interesseert me. Ik heb al geleerd laminaat te leggen en heb het huis van Alagie geschilderd. Maar eerst ga ik Nederlands leren. Ik kan wel lezen, maar vrij langzaam. Nu mag ik starten met een cursus Nederlands van 4 uur per week. Ik ken wel wat woorden, maar de zinsopbouw is lastig. Elkie en ik gaan nu oefenen en proberen met elkaar in het Nederlands te praten."
Elkie pakt twee boeken uit haar tas: een woordenboek en een boek van Jip en Janneke.
Elkie: "This is a kidsstory, to help you read Dutch."
Momodou: "Thank you very much."

Asielzoekers die een maatje willen kunnen zich, via cocktail@cocnijmegen.nl melden bij de coördinator van het maatjesproject, Daan Marselis. Hoewel nog niet alle vrijwilligers gekoppeld zijn aan een maatje kunnen ook hiervoor belangstellenden zich melden via dit mailadres. Zowel de asielzoeker als de vrijwilliger krijgt dan een uitnodiging voor een intakegesprek.

[Bart van Dam]

From Russia with love

De hele groep heeft de missie volbracht

Op een winderig stationsplein, waar de NS harmonie wat leven blies, stonden onze Russische gasten onwennig in een kring, op die zaterdag voor De Vierdaagse.

Ze waren aan komen vliegen vanuit alle windstreken van Rusland en nu in de avond waren daar de hosts om hen te ontvangen. Welkom Sasha, Ivan, Vavo, Yanina, Termine en Oksana. Jullie gaan met onze Martijn Exterkate en Joost Visser de sprong wagen van 200 kilometer in vier porties. Want ofschoon jullie allen lid zijn van de lhbt sportfederatie, is deze wandeling niet wat je eventjes erbij doet. 'Walk Together', hoe toepasselijk bleek de naam van ons project, want fysiek en mentaal is het een klus die alleen te doen valt door elkaar te ondersteunen als de kramp toeslaat en de blaren beginnen te zwellen.
Die steun kwam zeker ook van de "gastouders": een goed bed om te slapen, een paar uur maar toch; een maaltijd om aan te sterken, haal- en breng service, aanmoediging langs de kant en soms met handen en voeten gesprekken voeren. We hebben het heel goed gehad met elkaar, en over publiciteit voor de goede zaak viel niet te klagen. De receptie op maandag, waar Sasha uitleg gaf over de Russische lhbt actualiteit, werd goed bezocht, en ook woensdag was er ruime aandacht toen burgemeester Bruls de Roze Voorloper uitreikte. Op TV voorzag 'Hart van de Vierdaagse' Nederland van een praatje en een plaatje en voor stad en ommeland waren er De Gelderlander en N1.

De redactie van PINK vroeg me uit de school te klappen over wat zoal indruk gemaakt had op onze Russische vrienden. Merk op hoe zij van gasten in vrienden herdoopt werden. Bij de eerste wandeling in Nijmegen vielen hen de mensen op, ze keken je recht aan en schoven niet voorbij met steelse blikken uit de ooghoeken. En dat er sowieso roze cafés bestonden. Hoe gezellig was het bij Mets. Rond de tafel spraken we indringend met elkaar over de mate waarin men open wilde en kon zijn. Iemand die met jongeren werkt merkte op dat berichten niet moesten lekken, want dan lag ontslag voor de hand en dan ook zouden ouders van het geheim weten. Een ander had de omgeving niet ingelicht van de tocht naar het westen. En weer een ander zou zijn woorden wegen tegenover de media. Maar ieder zei wel ja om de Walk Together t-shirts te dragen en onder de Russische, Nederlandse en regenboogvlag de intocht te lopen. Op Roze Woensdag reikte nota bene een burgemeester een prijs uit voor homo emancipatie en daarbij waren vier politiemannen en -vrouwen aanwezig die zichtbaar waren en vertelden over hun "Roze in Blauw". Tussen twee agenten op de foto, ja leuk, maar niet op Facebook s.v.p.

Onderweg zagen de lopers zoveel mensen met een lichamelijke of verstandelijke beperking onder het publiek. Dat bracht een gesprek op gang over de omvang van deze groep, wat zijn er veel in dit land! Maar het gesprek kwam vervolgens op hoe zichtbaar of gesloten een maatschappij hiermee omgaat.

Tot slot noem ik nog een gedachte over de overlegcultuur die men opmerkte in Nederland. Een van hen had een gesprek gevoerd over ruilverkaveling. In Rusland is de dominante aanpak veel meer van het opleggen van regels.
Een afwijkende mening wordt eerder als bedreigend gezien dan als een verrijking voor de menings- en besluitvorming en het resultaat. Een kritische minderheid - zelfs in een lhbt sportbond - wordt liever buitengesloten. Hoe cynisch dat macht juist onder ervaringsdeskundigen ook op deze manier wordt gehanteerd.

En dan nu het oog gericht op de toekomst. D.j. Maria heeft met een warm hart een bijdrage geleverd door verzoekmuziek te leveren in ruil voor... We kwamen daardoor op een positief saldo. Ieder die heeft bijgedragen dank. Waar de gedachten van voorbereidingsgroep en "gastouders" nu naar uitgaan is het volgende. We gaan kijken of we solidariteit met lhbt'ers over de grens in het kader van de Vierdaagse een vervolg kunnen geven. Misschien is een optie om aan te haken bij de activiteiten van de John Blankenstein Foundation.
Dit fonds wil homoseksualiteit zichtbaar maken binnen de amateursport. Hoe mooi zou het zijn om gay straight alliances te combineren met internationale solidariteit. Er moet nog wat water door Waal en Wolga stromen, maar een rivier begint toch vanuit waterdruppels?
We houden jullie op de hoogte. Walk on Together!

[Ben Loth]

Trots wandelend met de regenboogvlag en de Russische vlag

De Roze Voorloper gaat mee naar Rusland

Familie – *Marc van Unen*

Je kunt heel veel van Madonna zeggen: dat haar vocale kwaliteiten te wensen overlaten, dat het erg ongepast is om kindjes in donker Afrika te kopen, dat zes uur per dag cardiotraining zelfs Madge niet mooier maakt. Allemaal waar maar ze heeft ook góede dingen gedaan. Zoals in het najaar van 1991. Madonna was in die periode nog echt de Queen of Pop, een titel die ze nu nog steeds claimt maar voor zover ik weet nergens meer op gebaseerd is. In de vroege jaren '90 had ze de wereld aan het vogue-en gekregen en toerde ze stad en land af met haar Blond Ambition tour. Voor mij als jonge homo waren al haar liedjes verplichte kost en op de homoschool leerde ik de pasjes en de teksten uit mijn hoofd. Ik werkte in die tijd in Filmcentrum De Mariënburg en daar zag ik de documentaire slash concertregistratie van haar tournee. De rolprent zou geen Oscar winnen maar toch: ik was verkocht, en niet alleen omdat de film propvol mjummiemjummiejongens zat die in minuscule zwembroekjes door het beeld hupsten. Natuurlijk was dat allemaal snoep voor mijn ogen, het einde van de film ontroerde me echt. Voor wie geen zin heeft om het op YouTube op te zoeken: Maddie, de muzikanten en haar hoognodige backing vocals eindigen het concert met de song Keep it Together waarin de importantie van familierelaties wordt bezongen.

Nu was ik in die periode met heel veel bezig, maar mijn familie viel daar niet onder. Ik studeerde, was een paar keer per week in het filmcentrum te vinden, ging op stap met vrienden, waagde de eerste schreden op het glibberige homopad, kortom: mijn leven speelde zich in Nijmegen af. Mijn familie in West-Brabant zag ik sporadisch. Er was nog geen internet, geen smartphone, geen what's app, geen e-mail of sms. Brieven schrijven deed men toentertijd ook al nauwelijks meer en een telefoon had mijn studentenhuis niet. Hierdoor kon het gebeuren dat ik mijn ouders of zus soms een maand of nog langer niet sprak.

Toen ik Madonna en haar entourage op groot scherm hoorde jubelen over het belang van familie wist ze, ondanks haar valse noten, een gevoelige snaar bij me te raken. "Brothers and sisters, they hold the key to your heart and your soul, don't forget that your family is gold." En zo is het maar net bedacht ik me op dat moment. Na afloop van de film liep ik naar de telefooncel bij het postkantoor (en ja, ik ben pas 45 en nee, dit speelt zich niet net na de oorlog af). Ik belde mijn zus, we praatten wat over en weer en na een paar minuten haastte ik me naar mijn volgende spannende bijeenkomst. Geen idee waar we het over hebben gehad maar ik was blij haar even gesproken te hebben.

Drie maanden geleden stierf mijn zus op 46 jarige leeftijd. Ik was erbij, heb haar verteld hoeveel ik van haar hield en heb beloofd op mijn neefje van 16 te passen. Na het overlijden van onze moeder waren mijn zus en ik meer naar elkaar toe gegroeid dan we ooit voor mogelijk hadden gehouden. En daar hadden we geen internet of telefoon voor nodig. Ik heb veel mooie herinneringen aan haar, tezamen met de brieven die ze tijdens haar ziekbed schreef en die ik pas na haar overlijden mocht lezen. Mijn familie is gehalveerd met het overlijden van mijn moeder en zus, maar Madonna had het twee decennia geleden haarscherp gezien: Blood is thicker than any other circumstance.

Een interview met Huub ter Haar

De achterstand wegwerken

Twee mannen fietsen op een zwoele mei avond naar huis. Ze hebben een feestje gehad en zijn in een uitgelaten stemming. Ze houden elkaars hand vast en genieten van een perfecte avond in Nijmegen. Een auto stopt. Een raam wordt opengedraaid en iemand roept: [censuur]

Huub ter Haar verhuisde van een klein dorpje in Twente naar het geëmancipeerde tolerante Nijmegen om aan vooroordelen te ontsnappen. Die avond in 2006 wordt zijn illusie lek geprikt. Kort daarna gebeurt het nog twee maal. Drie keer is scheepsrecht en Huub besluit dat er iets gedaan moet worden om de emancipatie van homoseksuelen in de samenleving te bevorderen. “Toen las ik een interview met een jonge autocoureur, die vertelde dat-ie op jongens valt. Dat vond ik ontzettend prachtig omdat autosport een machosport is. Dat zo’n jonge jongen van begin twintig de moed heeft dat naar buiten te brengen als eerste en als enige gaf me het idee dat topsporters rolmodellen zijn.” Dit omdat er een competitieve machosfeer heerst en in sporten veel nieuwe Nederlanders actief zijn. In sport komen de meeste verschillen samen en in deze krachtmeting zijn LHTB-ers vooralsnog praktisch onzichtbaar. Positieve rolmodellen zijn nodig om de houding tegenover LHTB-ers te veranderen en een bijdrage te leveren aan acceptatie. Het blijkt zoeken naar een speld in de hooiberg. “LHTB-ers zijn onzichtbaar in de sportwereld, een vaag leeg gebied, alsof ze niet bestaan.” Zijn boek ‘Gelijkspel’ portretteert net geen elftal van topsporters die uit de kast zijn gekomen en verschijnt in 2008. Het uitkomen van het boek blijkt een voorzet te zijn voor een grotere missie. Als Huub via het COC in aanraking komt met de John Blankenstein Foundation en minister Plasterk de Gay-Straight Alliantie op de overheidsagenda zet komt het balletje pas echt aan het rollen. Hetzelfde jaar wordt de Alliantie Gelijkspelen opgericht waar Huub ter Haar zich voor inzet.
De Alliantie kent drie kerntaken: het verrichten van onderzoek, het bespreekbaar maken van homo- en biseksualiteit binnen sportbonden en verenigingen en het onveilige gevoel van LHBT-ers wegnemen in sportbonden en verenigingen, zowel sociaal als fysiek.

Het verrichten van onderzoek
“Er zijn zat sportverenigingen met meer dan 1000 leden die zeggen ‘wij hebben geen homoseksuele leden’. En als je dan weet dat 10% van de Nederlandse bevolking niet heteroseksueel is, dan is dat toch wel een bijzondere constatering.”
Uit onderzoek is gebleken dat de sportvereniging de laatste plek is waar LHTB-ers uit de kast komen. Meer dan de helft van homoseksuele jongeren overweegt zelfmoord. “Daar waar mensen veiligheid ervaren, komen ze als eerste uit de kast.” Dat wil dus veel zeggen over het gevoel van veiligheid dat LHTB-ers ervaren in de sport. Vooral in mannelijke teamsporten is het taboe groot. Daar is sprake van een machocultuur en haantjesgedrag en geen ruimte voor kwetsbaarheden. Homoseksualiteit wordt hier vaak geassocieerd met slap en zwak. Er wordt gepest en ook supporters gebruiken homo als scheldwoord. Veel LHTB-ers kiezen daarom voor de individuele sport, maar dat wil niet zeggen dat het in de individuele topsport geen probleem is.

“Ik heb Ranomi Kromowidjojo geïnterviewd en zij kon destijds niet een mannelijke topzwemmer noemen die homoseksueel was.” Homoseksuele sporters “hebben vooral last van een drempel die in hun hoofd zit en die gevormd is door alle beelden en verhalen en ook de uitstraling van zo’n sportomgeving.

Huub ter Haar

Het is een onderwerp dat met veel verlegenheid, onbegrip en ongemak wordt omgeven.”

Het bespreekbaar maken
Michael van Praag, voorzitter van de KNVB, schrikt zodanig van de uitkomst van het onderzoek in 2011 dat hij een traject opstart om homoseksualiteit bespreekbaar te maken, terwijl de KNVB vijf jaar eerder nog de gesprekken met het COC over dit onderwerp afkapte.
In het plan van de KNVB staan, hoe kan het ook anders, elf actiepunten, waarin regelgeving tot gedragscodes tot voorlichting in zijn opgenomen. De afgelopen twee jaar sinds het opstarten van het traject is veel veranderd, maar Michael van Praag is wellicht wat optimistisch als hij denkt dat we er over vijf jaar al zijn. “De grootste vraag is nu: waar blijven de andere sportbonden en vooral, waar blijven de verenigingen?”

Nederland kent ruwweg 25.000 sportverenigingen. “Het bestrijden van discriminatie tegen LHTB-ers is punt 23 op hun agenda, want ze hebben al moeite genoeg om het hoofd boven het water te houden. Verenigingen zijn bang het onderwerp uit de kast te halen. Ze zijn bang voor verdeeldheid, voor het imago van hun club, dat leden wegens religieuze of gendermotieven opstappen.” En zo blijft het onderwerp an sich onbespreekbaar en wordt homovijandelijk gedrag niet gecorrigeerd. Toch zou het punt meer bovenaan moeten staan. Juist bij sportverenigingen moet er een huiskamergevoel heersen. Het gevoel dat je alles met je teamgenoten kunt delen. Dat kan juist tot vereniging leiden in plaats van verdeeldheid.

Naast de weerstand om het onderwerp aan te snijden zit er ook een praktische kant aan de zaak. De meeste verenigingen hebben geen flauw idee hoe ze het onderwerp aan kunnen kaarten. Hiervoor heeft Huub workshops gemaakt waarin bestuursleden, teamaanvoerders en vrijwilligers leren hoe ze met het onderwerp om kunnen gaan. Dat kunnen posters in de kantine zijn, vertrouwenspersonen, gedragscorrectie en dergelijke.

Huub denkt ook dat hierin een begin gemaakt kan worden door sporten tot de pubertijd gemengd te laten. Vrouwen zijn namelijk socialer en denken aan elkaar en als team. Mannen zijn meer egotrippers en gaan voor eigen succes en glorie. Kinderen kopiëren wat ze zien en zo kunnen beide seksen een goede invloed op elkaar hebben en kan er een balans gevonden worden zodat vrouwen leren meer voor zichzelf op te komen en mannen leren zich meer in een ander te verplaatsen.

Het onveilige gevoel wegnemen
Het boek Gelijkspel kreeg erg veel media aandacht. Huub zocht meer rolmodellen voor het sportmagazine Helden (uit de kast). Er blijken vorderingen te zijn gemaakt want voor dit magazine ondervindt Huub weinig problemen meer om LHTB sporters te vinden die hun verhaal willen vertellen. Maar Huub kwam er al snel achter dat rolmodellen alleen niet genoeg waren om het huidige klimaat te verbeteren, dus workshops en gesprekken met bonden en verenigingen volgden. Zichtbaarheid en bespreekbaarheid van het onderwerp zouden uiteindelijk tot acceptatie moeten leiden.
Je hoeft niet met je seksuele voorkeur te koop te lopen, maar je zou er niet over moeten liegen. Niet de denkbeelden van de meerderheid zouden moeten worden overgenomen, maar er zou ruimte moeten zijn voor diversiteit. “Diversiteit is een voorwaarde voor een open en veilige sport voor iedereen. Dat je op een inclusieve manier met elkaar omgaat. Dat iedereen erbij hoort. Dat je iedereen in zijn of haar waarde laat. Dat mensen zichzelf kunnen zijn en met plezier samen kunnen spelen. We moeten naar een acceptatie gedreven wereld, waarin het gaat over het leren hanteren van verschillen en het ontdekken van gezamenlijkheid.”

Winst
In de zeven jaar dat Huub zich nu inzet voor de acceptatie van de LHTB-ers in de sport is er veel veranderd, ondanks het feit dat er slechts enkele vrijwillige medewerkers actief zijn om dit te bewerkstelligen. Steeds meer sporters komen uit de kast, met 2014 als topjaar: achttien topsporters kwamen tot nog toe uit de kast. De KNVB heeft het onderwerp actief opgepakt en Huub heeft er veel vertrouwen in dat meer bonden zeer binnenkort zullen volgen. In ieder geval staat het punt nu bij iedere bond op de agenda. “Als je ziet dat zo’n cultuuromslag normaal gemiddeld dertig jaar duurt, is er in relatief korte tijd erg veel bereikt. De grootste uitdaging ligt nu nog bij de verenigingen, omdat zij nog niet inzien dat de emancipatie van LHTB-ers juist in hun eigen voordeel werkt. Daar ligt nog een grote taak. We proberen dit nu te bereiken door middel van huiskamergesprekken waarin een homoseksuele sporter zijn of haar ervaringen aan het bestuur vertelt.” De persoonlijke ervaringen leiden vaak tot realisatie van het probleem en zetten mensen aan tot denken. Het is natuurlijk altijd beter als actie uit het bestuur zelf komt en hen dit niet wordt opgelegd. “Zij moeten zich op subtiele wijze bewust worden van verschillen tussen leden. Sport is heel vormend in onze samenleving. En juist verschillen maken het leven zo rijk en verrijkend.”
Huub ter Haar is, hoewel hij fanatiek aan badminton doet, geen topsporter. Maar hij heeft wel bewezen dat je geen sport hoeft te bedrijven om een topprestatie neer te zetten. Zeven jaar geleden is hij met een enorme achterstand begonnen, maar hij vecht onvermoeibaar door voor gelijkspel. Daarin herken je de echte winnaars.

[Iris de Boer]

Belangrijk onderzoek naar het veiligheidsgevoel van LHBT’s in Nijmegen en omstreken

Ben jij lesbisch, homo, bi of transgender? En woon je, werk je of kom je geregeld in het rijk van Nijmegen?
Doe dan mee met dit onderzoek naar de veiligheidsbeleving van homoseksuele mannen, lesbische vrouwen, transgenders en biseksuelen.
Wij willen graag van jou weten hoe veilig je je voelt in bijvoorbeeld je eigen huis, je straat, je instelling, je stad, cafés, je sportclub of de winkels.
Hoe kan de veiligheid vergroot worden en het leefklimaat verbeterd?

Eens in de 5 jaar houdt de Adviescommissie LHBT-beleid van de gemeente Nijmegen dit onderzoek, in samenwerking met Ieder1Gelijk. Dit jaar nemen we voor het eerst ook gegevens mee uit de regiogemeenten.
Grijp deze kans om van je te laten horen, hoe meer mensen er meedoen, hoe groter onze invloed op het toekomstige beleid.
Vul de veiligheidsmonitor in op www.nijmegen.nl/LHBT

De sluitingsdatum is: 15 november 2014
Als je vragen hebt kun je terecht op handinhandnijmegen@gmail.com
De uitslag van deze enquête wordt eind november gepresenteerd.

* **LHBT staat voor lesbisch, homo, bi en transgender**
** **De regiogemeenten zijn: Beuningen, Druten, Groesbeek, Heumen, Millingen ad Rijn, Mook en Middelaar, Ubbergen en Wijchen**
*** **De Adviescommissie LHBT-beleid adviseert B&W van Nijmegen gevraagd en ongevraagd over alle zaken die te maken hebben met LHBT’s**
**** **Ieder1Gelijk is het bureau gelijke behandeling Gelderland-Zuid**

Aanpak homofoob geweld heeft topprioriteit

De aanpak van homofoob geweld wordt de komende vier jaar een topprioriteit voor de politie. Dat staat in de Veiligheidsagenda 2015-2018, die minister Ivo Opstelten (Veiligheid en Justitie) deze week aan de Tweede Kamer stuurt. Het COC is bijzonder ingenomen met het besluit

De bewindsman komt hiermee een toezegging na die hij op 12 mei jl. deed aan COC Nederland. Het COC dringt al een paar jaar aan op een hoge politieprioriteit voor de aanpak van geweld tegen lesbiennes, homo’s, bi’s en transgenders (LHBT’s).
Het COC wees de bewindsman er tijdens een gesprek in mei op, dat het aantal meldingen van discriminatie en geweld tegen LHBT’s de afgelopen jaren bijna verdubbelde, van 623 naar 1.143 gevallen per jaar.
COC-voorzitter Tanja Ineke is ‘bijzonder ingenomen’ met het besluit. “Echt gelukkig zijn we natuurlijk pas als het geweld tegen LHBT’s afneemt, maar dit besluit is een belangrijke voorwaarde om dat te bereiken. Van wijkagent tot korpschef, niemand kan nu nog ontkennen dat geweld tegen LHBT’s krachtig moet worden aangepakt.”
Ineke roept LHBT’s op om altijd aangifte te doen als zij slachtoffer worden van discriminatie, ‘want alleen dan kan de politie in actie komen’.
De aanpak van homofoob geweld maakt deel uit van zes politieprioriteiten die minister Opstelten, het Openbaar Ministerie en burgemeesters deze zomer overeenkwamen. Homofoob geweld wordt voortaan gerekend tot de high impact crimes, misdrijven met grote impact op het slachtoffer en zijn omgeving. De aanpak van homofoob geweld zal volgens de Veiligheidsagenda worden versterkt. Het ministerie gaat jaarlijks monitoren of ambities uit de Veiligheidsmonitor worden verwezenlijkt.

Bron: COC NL

Bar is klaar voor goede exploitatie

Roze Huis uit de steigers

Langzaam maar zeker wordt het Roze Huis opgeknapt. De grote zaal die voor de exploitatie belangrijk is, heeft nu een bar. “Hij moet alleen nog geschuurd en gelakt worden. Hiervoor hebben bezoekers en vrijwilligers van Café Dapper zich aangeboden.” Dat zegt Tjeu Borremans, de voorzitter van het Roze Huis in Nijmegen. Het Roze Huis komt uit de steigers.

Tjeu Borremans staat trots voor de nieuwe bar in het Roze Huis

“Er is veel gebeurd in het Roze Huis. De elektra is geheel vernieuwd. De gehorige wand naar de buren is vervangen. Er is nieuwe verlichting gekomen. We gaan nu verder met het inrichten van de grote zaal. Jac. Splinter gaat een lamp ontwerpen die achter de bar komt. Dat gaat dus een kunstwerk worden. We hebben nog wel nieuwe en mechanische ventilatie nodig. Daarvoor loopt nog een subsidieaanvraag bij fondsen. We zien nu het gebruik van het Roze Huis toenemen. Behalve alle COC en Dito! activiteiten wil theatergroep Merano het Roze Huis als repetitieruimte huren. Het transgendercafé zal een keer per maand in het Roze Huis komen, naast hun reguliere avond in café Meermin. De damessalon komt terug uit De Klinker naar het Roze Huis. In het najaar wil de VSSM in het Roze Huis activiteiten starten. Tijdens de introductie heeft Dito! honderden studenten over de vloer gekregen. Tijdens de expositie Queer Russia is gebleken dat het Roze Huis zich ook leent voor kleine exposities. Helm de Laat wil die dan ook meer gaan organiseren. Verder hebben we een nieuw bestuurslid dat zich gaat toeleggen op het netwerken en de PR van het Roze Huis. De bedoeling is het Roze Huis meer bekendheid te geven. Susanne te Braak gaat dit doen.”

Voor het bestuur van het Roze Huis breekt toch een spannende periode aan. Eind september 2015 loopt het huurcontract met de Gemeente Nijmegen af. De vraag is of er verder gehuurd gaat worden of dat het pand gekocht wordt. Voor COC en Dito! betekent huren hoge vaste lasten. Kopen is daarentegen goedkoper, maar je bent wel verantwoordelijk voor onderhoudskosten in een oud pand.

“Het bestuur gaat de komende tijd een plan maken. We laten ons door een financieel deskundige hierbij adviseren. Het bestuur van SBHN (Villa Lila) zit met een pot geld dat van de hlbt gemeenschap is. Tot nu toe is daarvan niets naar het Roze Huis gegaan. Alle subsidies die we tot nu toe ontvangen hebben komen van de Gemeente Nijmegen en diverse fondsen. Om eventueel het pand te kunnen kopen en het geld van de SBHN te kunnen gebruiken is een goede exploitatie en een doordacht plan nodig op basis waarvan het SBHN bestuur een besluit kan nemen over toekenning van financiën. Dat gaan we de komende tijd maken.”

In het Roze Huis is ruimte voor meer activiteiten. Tjeu Borremans vertelt dat er al diverse malen gevraagd is om een vrijwilligers- of ledenborrel, zoals de vrijdagmiddagborrel in Villa Lila, te organiseren. Zulke dingen zijn mogelijk, maar er zijn dan wel mensen nodig die dit willen organiseren en achter de bar willen staan. Ook voor andere en bestaande activiteiten zijn bar- en beheervrijwilligers welkom in het Roze Huis. Daarom sluit Tjeu Borremans af met een oproep om je te melden als je in het Roze Huis wilt helpen achter de nieuwe bar of af en toe aanwezig kunt zijn om toe te zien op het gebruik van het pand en bezoekers of huurders te verwelkomen.

[Bart van Dam]

DE TUSSENBALANS

Daan Marselis

Geboortedatum en plaats: Kampen, 13 mei 1983
Opleiding: HBO Journalistiek
Beroep: zelfstandig journalist, altijd op zoek naar de verhalen achter het nieuws
(Vrijwilligers-)werk: coördinator Cocktail maatjesproject
Woonsituatie: in een huis
Woont samen met: woon samen met vriend en kat
Huiselijk ingesteld: daar schaam ik me niet meer voor
Trouw, monogaam: al die dingen
Vrienden/vriendinnen: die ook. Sommigen ken ik al heel erg lang
Geloof: niet voor mij
Kinderwensen: niet van bewust
Politieke voorkeur: linksig, maar volgens collega’s juist heel erg rechts
Lengte: 1,78
Gewicht: prima
Vervoermiddel: BMW Z4
Hobbies: vooral veel sport: hockey en fitness, soms wat lezen
Favoriete literatuur: geen echte favorieten, ik lees alles, maar leg boeken vaak voor het einde weg
Favoriete films: Frost – Nixon, over de strijd tussen interviewer en de oud-president
Favoriete muziek: Easy Aloha’s
Welke kranten lees je: Volkskrant
Favoriete omroep: opheffen die dingen
Favoriet vakantie-oord: Sitges
Favoriet eten: stoofpot
Favoriete drank: Helse Engel
Favoriete kleding: the nude
Uitgaan: leuk
Verslavingen: nee
Goede eigenschappen: Sorry, wat?
Slechte eigenschappen: tikje chagrijnig. Soms
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: dat is niet één speciaal moment
En wat als dieptepunt: tot nu toe is altijd alles goed gekomen
Bewondering voor: mensen met een sterke mening
Hekel aan: mensen met vouwfietsen op het station
Val op (uiterlijk of karakter): duh, uiterlijk
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: met Jos, uit Heerenveen
Heteroseksuele ervaring: geen
Coming out: op mijn zestiende en daarna lange tijd een coming out-site gehad: De Banaan. Beslist geen traumatische ervaring
In welke zin geëmancipeerd: als klein kind wilde ik alles al ‘zelf doen’. Verder geen issue
Homo/lesbo bars: superleuk! Jammer dat veel daarvan zo slecht draaien
Andere ontmoetingsgelegenheden: feestjes, festivals, restaurants, kroegen
Discriminatie ervaringen: geen
Potten/potenrammer ervaringen: geen
In voor park/baan, sauna’s, blind dates of andere avonturen: andere avonturen
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: deze vragenlijst
En waar te weinig mee: ik zou m’n opa en oma weer eens moeten bezoeken
Speciaal doel of ideaal: een Tegel winnen!

Kandideer voor de Dalesprijs

In januari 2015 wordt de Burgemeester Dalesprijs uitgereikt. Kandidaten voor deze eervolle prijs kunnen aangemeld worden bij COC Nijmegen.

Deze prijs is bedoeld ter onderscheiding van vrouwen, mannen of organisaties die in het Rijk van Nijmegen op vrijwillige basis en op zeer persoonlijke en voorbeeldige wijze gestalte hebben gegeven aan artikel 1 van de Grondwet, het artikel dat het beginsel van non-discriminatie verwoordt. Gedacht wordt dus aan mensen die zich ondubbelzinnig en belangeloos inzetten voor de emancipatie van minderheden, voor de gelijke behandeling van achtergestelde groepen en/of voor de bestrijding van discriminatie in de breedste zin van het woord.
De prijs is bedoeld voor personen of groepen in het Rijk van Nijmegen.
De prijs wordt jaarlijks in januari uitgereikt. Bij de prijs hoort een oorkonde en een bedrag van € 500,-.
De aanmelding van kandidaat-prijswinnaars is open tot 5 januari 2015 bij COC Nijmegen, Postbus 1461, 6501 BL Nijmegen, of info@cocnijmegen.nl
De aanmelding bestaat uit een motivatie met naam en adresgegevens van de kandidaat en degene die de kandidaat aanmeldt.

Gewoon – *Nicole Verhoeven*

Ik vind een blog schrijven voor Pink heel leuk, maar ook iedere keer weer een soort van bevalling. De deadline wordt echt ruim op tijd aangegeven, daar ligt het niet aan, maar ok, ik geef toe, ik ben van het uitstellen tot het laatste, zeg maar gerust allerlaatste moment, mijn collega’s drijf ik ooit tot wanhoop om tot op de minuut nauwkeurig binnen te komen vallen, laat ik zeggen dat ik er een sport van maak om strak te plannen en precies op tijd te komen.
Het moeilijke van bloggen voor de Pink vind ik namelijk dat het toch wel de bedoeling is dat ik dat vanuit mijn roze perspectief doe en daar zit hem nou net de kneep, ik vind mezelf eigenlijk gewoon maar heel gewoon.
Ik ben roze, hartstikke roze zelfs, maar zoals ik in mijn eerste blog al schreef, ik loop niet de hele dag door een roze bril te loeren of met een roze halo boven mijn hoofd, neuh, ik ben gewoon Nicole, niks meer en niks minder, heel gewoon. Maar gelukkig heb ik veel vrienden en vriendinnen die zorgen voor de nodige inspiratie zodat ik toch nog iets in elkaar kan knutselen voor ons aller Pink magazine!
Zo kwam op een mooie zomeravond de vraag van een vriendinneke, Nicole, jij werkt in een mannenwereld he (zekers doe ik dat, ik werk namelijk als buschauffeur in het openbaar vervoer), ben jij uit op je werk en zoja, hoe houd je je dan staande?
Ik zat haar echt met open mond aan te kijken, het is namelijk voor mij echt geen issue om het maar op zijn goed Nederlands te zeggen.
Ik zei haar, lieverd, het is voor mij geen ding, ja ik ben uit op mijn werk, mijn mannen vinden het gewoon, mijn leidinggevenden ook, ik heb er geen enkel probleem mee gehad of ondervonden.
Ik vond het wel een beetje spannend hoor, eerlijk is eerlijk, want ik wist ook niet wat ik voor reacties kon verwachten, want eigenlijk blijf je je hele leven lang maar uit de kast komen als ik er eens goed over nadenk.
Dat had ik dus ook. Toen ik 7 jaar geleden bij mijn huidige werkgever begon kreeg ik onvermijdelijk de vraag, ben je getrouwd? Nee, dat was ik niet. Heb je een vriend? Nee, die had ik ook niet. Heb je een vriendin dan? Nee, die had ik ook al niet en toen werd het toch wel ietwat ingewikkeld, want tja in welk hokje moest ik dan toch geduwd worden?
Om mijn collega’s een hoop gepieker te besparen zei ik, nee ik ben niet getrouwd, een vriend heb ik ook niet, maar als ik al zou trouwen of een relatie zou hebben zou dat met een vrouw zijn.
Dat was duidelijk, ik was niet van de mannen en dat was voor mijn mannen genoeg en een paar zeiden me, he verdorie, das nou jammer ;-).
Maar Nicole, wordt je dan nooit gepest, voor de gek gehouden, belachelijk gemaakt, of krijg je nooit vervelende opmerkingen? Nee, ik kan naar alle eerlijkheid zeggen dat dat nog nooit gebeurd is, ik word weleens voor de gek gehouden, maar nooit om het feit dat ik op vrouwen val, maar meer omdat ik soms een tikkeltje onhandig ben.
Tuurlijk is mij ook weleens gezegd, je bent vast nog nooit de goeie vent tegengekomen, maar die opmerking pareer ik heel snel door te zeggen, wees blij dat je vrouw mij nog niet is tegengekomen, want dan wil ze nooit anders meer.
Das natuurlijk wel een beetje seksistisch, maar het werkt, ik heb nooit meer zo’n opmerking gehad.
Ben ik one of the guys?
Nee dat ben ik niet, ik ben een vrouw en ik ben vooral Nicole met wie ze kunnen praten, lachen, gruwelijk slap kunnen ouwehoeren en heel soms over mooie vrouwen praten.
Dus hoe ik me staande houd tussen mijn mannen? Door gewoon mezelf te zijn eigenlijk, ik hoef niet te knokken voor mijn plekje en ja daarin ben ik erg bevoorrecht dat besef ik me goed als ik de verhalen hoor van mijn andere lesbische collega’s, die hebben het wel moeilijk gehad toen zij 25 jaar geleden begonnen en homoseksualiteit toch nog een beetje in de taboesfeer zat.
Er is wat dat betreft gelukkig al veel veranderd, we zijn er nog lang niet maar we zijn op weg zoals laatst een collega tegen me zei, Nicole, jij bent zo gewoon waarop ik zei, ja, net als jij, we zijn allemaal gewoon mens!

Terugblik

Gay & Lesbian summer film festival 2014

De afgelopen twee maanden waren er weer acht bijzondere films te zien in de filmhuizen in Nederland. Onder de noemer Gay & Lesbian summer film festival kon je tijdens de warme zomermaanden acht zwoele en aangrijpende films bekijken, natuurlijk ook weer in LUX. Een ontzettend leuk festival dat de zomermaanden nog wat spannender en leuker maakt. Ik hoop dan ook dat dit festival nog vele jaren terug zal keren. Dit jaar bezocht ik zelf vier van die films, welke ik hier kort een podium zal geven.

Still uit 'Land of Storms'

Test & Land of Storms

De film Test speelt zich af in de jaren '80, de jaren waarin het AIDS-virus om zich heen greep. De film concentreert zich echter meer op de hoofdrolspeler Frankie. Natuurlijk wordt AIDS wel besproken, de onzekerheid over het virus, over de gevolgen en over hoe je het krijgt komen aan bod. Maar de ongelofelijk afgetrainde slanke lichamen krijgen meer aandacht, daar mogen we vaak en lang van genieten. De film zit bomvol lange scènes waarin gedanst wordt, of waarin geoefend en getraind wordt. Enigszins ongemakkelijk in een volle zaal vind ik altijd.
Die mooie lichamen zitten ook in Land of Storms. Een enorm ongeloofwaardig verhaal dat blijkt waar te zijn gebeurd. De film bewijst maar weer eens dat een bizar verhaal met een verschrikkelijke ontknoping gewoon echt kan zijn. Ik zal niet teveel verklappen voor ieder die hem nog wil zien. Zowel Test als Land of Storms gaat over een bekend thema in films over homoseksualiteit: een jonge getalenteerde jongen komt in de problemen en ziet zijn carrière gevaar lopen wanneer hij ontdekt dat hij homo is.

The Way he Looks

Een heel ander thema in The way he looks. Deze 'must-see' film gaat over de jonge blinde Leo (Leonardo) die worstelt met zijn afhankelijkheid en onzekerheid. Een werkelijk prachtige film. De afgelopen jaren heb ik veel films gezien, maar dit is de eerste film waarover iedereen die ik daarna sprak positief was. Het is een gevoelig portret, geloofwaardig, eerlijk, puur en ook

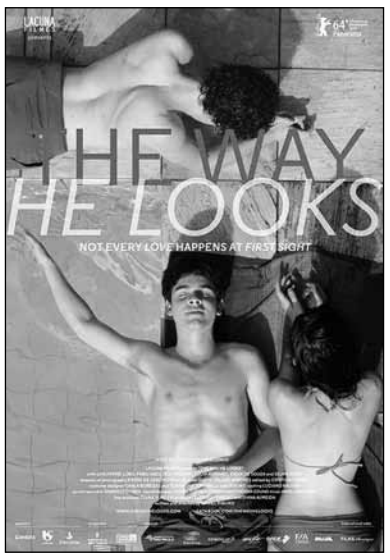

herkenbaar. De muziek versterkt de beelden maar de film leunt er niet op. Eindelijk een frisse film over homoseksualiteit die niet barstensvol clichés zit en waarin ook nog eens geweldig geacteerd wordt.

Cloudburst

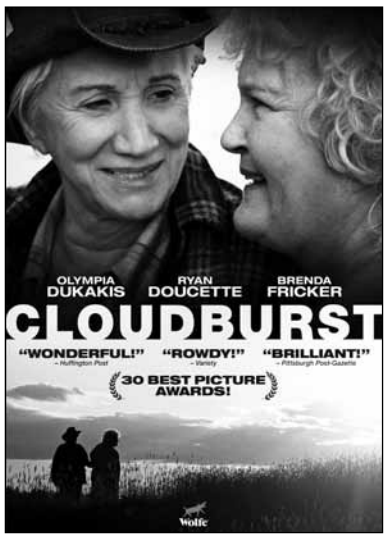

Van de film Cloudburst verwachtte ik veel. De film is overladen met prijzen. Wat mij betreft terecht, al moet ik wel wat kanttekeningen plaatsen. Van Olympia Dukakis had ik meer verwacht. Na haar geweldige rollen in onder meer The Event en Away from Her, viel ze hier wat tegen. Ze is gecast voor een rol die niet goed bij haar past en daarom komt ze niet altijd even geloofwaardig over. Ze wordt zelfs volledig overklast door Brenda Fricker, die haar vriendin (Dot) speelt. Een magistrale rol, wat een ontdekking! De film zit geweldig in elkaar, maar ik had niet anders verwacht van Thom Fitzgerald (die ook Beefcake en The Event regisseerde). Waar ik een emotionele achtbaan verwachtte zit de film juist vol humor en krankzinnige situaties. Krankzinnig maar wel geweldige situaties. Gegarandeerd tranen van het lachen als je hem met een paar vrienden kijkt. De zaal ging er ook helemaal in mee. De mooie emotionele scènes en oneliners worden echter wel wat ondergesneeuwd door humoristische gebeurtenissen.

[Joost Wanders]

'Nens': KissKiss en Songfestival

Ze is bij COC Nijmegen nu al twee jaar actief bij de Kiss Kiss Club en sinds dit jaar ook onderdeel van het projectteam dat de Nijmeegse voorronde van het COC Songfestival organiseert. PINK dronk op een zonnige zaterdagmiddag in september een kop koffie met haar.

Nancy van Kuyk heet ze, 'maar iedereen noemt me Nens, dus noem me vooral Nens, en ee en es', aldus Nens. Het is alweer negentien jaar geleden dat ze in Nijmegen is komen wonen omdat ze er psychologie studeerde. Nens: 'tijdens die jaren ben ik al actief geweest bij de studievereniging voor psychologiestudenten. Als student en de periode daarna, toen ik wel in Nijmegen woonde, was ik niet actief in de homobeweging, hoewel ik me wel kan herinneren dat ik regelmatig bij Ragazze in O42 kwam en ik me de Kiss Kiss uit die tijd ook al kan herinneren'.
Totdat twee jaar geleden Tjeu Borremans haar vroeg van het Kiss Kiss team deel uit te maken en ze samen met Simon en Bram deze avonden bij elkaar ging regelen. Steffie, die bij haar om de hoek woont, vroeg haar vorig jaar of ze het niets vond om ook het Songfestival mee te organiseren. Nens: 'als kind was ik al een vaste kijker van het Eurovisie Songfestival, ik keek er altijd naar. Het COC songfestival, daar had ik eerder nog nooit van gehoord, maar hoor er sindsdien alleen maar goede verhalen over! Als je ook kijkt naar de artiesten die voor dit jaar al bereid zijn gevonden mee te doen. Zoveel verschillende stijlen. Mensen die al eerder meededen en artiesten die dit jaar voor het eerst meedoen. Ik vind het erg mooi dat dat kan, met zo'n roze rand. Uiteraard is menigeen geïntegreerd, maar af en toe kleur bekennen en uitkomen voor onszelf of waar we voor staan, vind ik belangrijk, zeker als we dat kunnen combineren met muzikaliteit en creativiteit. Erg leuk om daaraan mee te doen!'.

[Joost Hermus]

25 oktober Nijmeegse Voorronde Nationaal COC Songfestival

De Nijmeegse voorronde voor het Nationaal COC Songfestival komt steeds dichterbij. Wie zal Nijmegen vertegenwoordigen op de Nationale finale van het COC Songf estival in Den Bosch?
Waar andere afdelingen met moeite iemand over kunnen halen om de betreffende regio te vertegenwoordigen, heeft COC Nijmegen een traditie in jaarlijkse voorrondes die muzikale pareltjes ten toon stellen. Ze worden volgens de traditie die sinds 1995 bestaat en dit jaar voor de twintigste maal plaatsvindt, beoordeeld op muzikale en vocale kwaliteit, performance en roze gehalte.
Het liedjesfestival vindt dit jaar plaats op 25 oktober 2014 om 20.00 uur in De Lindenberg. De deelnemers zijn al volop aan het repeteren. Een van hen wordt door Nijmegen afgevaardigd naar Den Bosch, waar op 6 december in Theater aan de Parade het nationale COC Songfestival plaatsvindt, omdat de winnares van vorig jaar, Gina, COC Noordoost Brabant vertegenwoordigde. Op de avond presenteren meerdere artiesten hun deelnemende lied, waarna een deskundige vakjury samen met het aanwezige publiek bepaalt wie Nijmegen gaat afvaardigen. Dit alles inclusief bloedstollende puntentelling en in ieder geval een optreden van de winnaar van de voorronde van vorig jaar, Erik Derks.
Onder voorbehoud zijn als deelnemers bekend: Melanie Petrici, Hellen Dankers en Roy Binkhorst, Debbie Marijnissen en Jos de Ridder, Marloes Hendriks, Bob Janssen, Theatergroep Augustus en Peter Jan Kok.
Presentator die avond is N1-coryfee Albert-Jan Aartsen. Kaarten zijn te verkrijgen via www.delindenberg.com/theater/coc
Kijk voor meer informatie over de avond en de deelnemende artiesten op facebook (facebook.com/voorrondecocsongfestival2012, dat is geen typefout!)

[Joost Hermus]

Boekrecensie

'Verder'

'Verder', het nieuwe boek van Isabelle van Ewijk, komt akelig dichtbij. Dichtbij voor iedereen die een naaste verloren heeft. Hoe moet je verder na zo'n verlies? The best way to get over someone, is to get under someone else. Zo redeneert ook Tess de Conink, die bij aanvang van het boek in 2010 terugblikt op het verlies van haar vriendin Marijn, inmiddels twee jaar geleden. Ze overleed na een relatie van twaalf jaar aan kanker. Marijn, die eerst de vriendin van Tess' moeder was, voor zij overleed aan kanker. Ergens is dit logisch, beide vrouwen zochten troost na de dood van hun geliefde. Nu, twee jaar later, is het tijd om verder te gaan. Met behulp van de androgyne overbuurvrouw to get under (and down) en het uitruimen van Marijn's kamer, waar Tess Marijn's dag-

boeken op haar laptop vindt. Door middel van de dagboeken van Marijn en de harde maar eerlijke observaties van haar beste vriendin Judith en zakenpartner van Marijn ontrafelt zich het ontstaan en bestaan van hun relatie na de dood van Tess' moeder vanuit twee oogpunten. Dat maakt het voor de lezer interessant. Interessant en ingewikkeld. Want als de verliefde overbuurvrouw haar tanden (letterlijk) in Tess zet wordt Tess halsoverkop verliefd op de zuster die haar weer oplapt. De zuster die getrouwd is met een man die aan MS leidt. De blanke zuster die een zwarte adoptiedochter heeft die halsoverkop verliefd op Tess is. De biologische moeder van de zwarte adoptiedochter was een actrice die met Tess' vader op het toneel stond. Het toneel dat geregisseerd werd door de man van de zuster, die dus aan MS leidt. Duidelijk zover?
Isabelle van Ewijk kreeg de inspiratie voor het schrijven van dit boek doordat de moeder van een vriendin stierf aan kanker. Het boek is echter niet autobiografisch. Wellicht zien we hier en daar toch wat biografische elementen terug als je het vergelijkt met Isabella's eerste roman, 'Verpand'. Net als in 'Verpand' is de hoofdpersoon een antiheld, houdt van witte wijn en heimelijk ook van sigaretten, speelt het zich in Antwerpen af en is de hoofdpersoon een onzekere twijfelaar die zich het liefst laat leiden en overrompelen. Net als in 'Verpand' speelt vriendschap een belangrijke rol en is het boek doorsijpeld met droge humor. De beschrijvingen van uiterlijk, handelingen, geuren en plaatsen zijn net als in 'Verpand' zo gedetailleerd dat je een detective-oog bespeurt.
Maar 'Verder' gaat verder dan 'Verpand'. Waar 'Verpand' een leuke romcom was, is 'Verder' een gecompliceerd verhaal van iemand die haar zelfstandigheid probeert op te eisen. Voor iemand die de Conink heet is ze namelijk behoorlijk onderdanig. Het boek snijdt een hoop moeilijk bespreekbare, beladen onderwerpen aan. Neem verlies en ziekte en hoe dit je relatie en sociale leven kan beïnvloeden, de wonden die een scheiding achterlaat, androgyniteit, homoseksualiteit en de vraag of dit genetisch bepaald is, discriminatie, onbeantwoorde liefde, oneevenwichtige relaties, adoptie, leeftijdsverschillen en kinderwensen. Sommigen zullen het een zwakte van het boek vinden dat geen van deze onderwerpen worden uitgediept. Persoonlijk vind ik het juist de charme van het boek dat deze onderwerpen worden behandeld alsof ze de gewoonste zaak van de wereld zijn. Dat ze worden ontdaan van het gewicht waar ze gewoonlijk mee worden belast. De zwakte van het boek ligt meer in te veel toevalligheden. Toegegeven, we leven soms in een kleine wereld, maar de wereld van Tess is wel erg klein. Alle personages zijn op soms vergezochte wijze met elkaar gerelateerd. Net als je de relaties tussen de personages in het boek hebt uitgeknobbeld volgt het einde ietwat abrupt. Hierdoor hoop je eigenlijk dat Isabelle verder schrijft in een deel 2. Ik kijk er reeds naar uit.

[Iris de Boer]

Transgender icoon in de Stevenskerk?

Als braaf, katholiek opgevoed jongetje leerde ik heel veel over de RK kerk. Over missionarissen, martelaren en heiligen. Heiligen die tot de verbeelding spreken. Die verbeelding leidt soms een eigen leven.
Zoals de heilige Sebastiaan die als homo-icoon gezien wordt. De geloofsgeschiedenis is heel rijk. Zo rijk dat er nog altijd verrassingen tevoorschijn komen.

Zo liep ik deze zomer door de Stevenskerk een expositie hedendaagse kunst te bekijken, maar werd getroffen door een muurschildering aan de koromgang van Sinte Ontcommer.
Zij is een vrouw met baard. Ze was een prinses die tegen haar zin uitgehuwelijkt zou worden. Als vrome vrouw bad zij tot god om dit te voorkomen. God hoorde haar gebed en schonk haar een baard. Daarop zag de huwelijkspartij van de overeenkomst af. Zo ontkomt zij aan haar huwelijk. Maar niet aan haar boze vader. Hij liet haar kruisigen net als de door haar zo beminde Jezus. Een andere verklaring voor dit beeld

is een misinterpretatie van een Christusbeeld. Het lange gewaad werd in ons deel van Europa als een jurk gezien. Zo werd Christus een man met jurk of een vrouw met baard.

Wie bidt tot Sinte Ontcommer, zal niet lijden in het stervensuur. Dit vooruitzicht leidde ertoe dat elke kerk met een Sinte Ontcommer een soort bedevaartsoord werd en goede zaken deed.

Sebastiaan is beschermheilige voor o.a. soldaten, boogschutters, brandweerlieden en, wat we nu graag geloven, homo's. Of Sinte Ontcommer ook een beschermheilige voor bepaalde groepen is, staat zelfs niet in de heiligenencyclopedie die ik op internet raadpleegde. Dat is voor een heilige wel een gemis.

Als god een vrouw een baard kan geven, als de schildering van Ontcommer tijdens de beeldenstorm door witkalk afgeschermd en beschermd wordt, moet dit beeld ook voor de toekomst bedoeld zijn. Iedereen weet dat god ook een baard heeft. Of god een man is wordt betwist. Misschien is god wel man en vrouw of van allebei wat.

Als je Ontcommer ziet als een Christus met jurk, dan kun je de heilige als beschermer van travestieten zien. Wanneer Ontcommer een prinses met baard is, dan gun ik de transgenders haar als beschermheilige.

Ga nog eens naar de Stevenskerk. Kijk naar het beeld uit de 15e eeuw en koop die prachtige kaart van Quinta Buma, uitgegeven door Stichting Stevenskerk Nijmegen.

[Bart van Dam]

In Memoriam Hans Hoksbergen

Oud-voorzitter van COC Midden-Gelderland Hans Hoksbergen (55) is na een kort maar hevig ziekbed afgelopen dinsdag 23 september overleden. Hans Hoksbergen was bijna veertien jaar vrijwilliger bij COC Midden-Gelderland en voorzitter en later penningmeester van deze in Arnhem gevestigde COC-vereniging tot 2011. Een roerige tijd, waarin het COC vooral op zoek was naar goede huisvesting. Die werd uiteindelijk gevonden aan de St. Catharinaplaats in het centrum van Arnhem.

Hans Hoksbergen raakte betrokken bij de LHBT-beweging door mee te werken aan de organisatie van de Roze Zaterdag in Arnhem in 1999. Daarna werd hij ook voorzitter van de Stichting Roze Zaterdagen Nederland, de organisatie die bepaalt welke stad de jaarlijkse Roze Zaterdag mag organiseren.

Roze vluchtheuvel

Het ontbijt van 4 september 2014, 8.30 uur in hotel Meininger te Keulen is voor mij een welkome aanleiding het wereldnieuws bij te houden. Maar liefst vijf exemplaren van 'Die Welt' hangen bij de ingang van de ontbijtzaal in een donkerbruine houder op me te wachten. Tegenover mij een Russisch gezelschap van rock-muzikanten. Ik laat me echter niet afleiden en verwacht onder het genot van mijn roze-paarse kwarkhapje echt wereldnieuws te lezen. Tot mijn grote verbazing weinig nieuws over schendingen van mensenrechten en ander groot nieuws. De kleur 'pink' blijkt wel wereldnieuws te zijn. Onder een grote foto in fris roze lees ik de zin: "Weil dem zuständigen Beamten beim Farbe-Aussuchen ein Zahlendreher unterkam, hat die holländische Stadt Wijchen nun rosa statt asphaltgraue Verkehrsinseln - und damit eine echte Touristen-Attraktion." Daarbij ontstaat toch even dat gevoel van thuiskomen. Aangekomen in Nederland wordt er de volgende dag op de Duitse TV zelfs nog even op teruggekomen. Een moderator verschijnt in zijn roze shirt en brengt het goede nieuws dat de roze vluchtheuvel mag blijven. Hij zelf ook, want hij wordt door zijn TV-collega op de achtergrond gecomplimenteerd met zijn kleurrijke outfit. Met pink wordt ieder nieuws, zonnig nieuws, zo stelt hij. Laten we hopen, dat dit lang zo blijven zal...

[Rogier Crijns]

Fris Flirt! feest

Sinds kort heeft het homo uitgaansleven in Nijmegen er opnieuw een vaste feestorganisator bij. Nadat de Utrechtse Stichting PANN de afgelopen twee jaar al tweemaal een gayfeest in Nijmegen organiseerde, is het nu ook het Groningse Flirt! dat Nijmegen vaker gaat aandoen. Op 13 september was de primeur van Flirt! in de Old Cave (tegenover het Roze Huis). Volgens de website van Flirt! zou 'het feest een knus karakter moeten krijgen, waar iedereen welkom is'. PINK voelde zich welkom en was erbij.

Dat een feest van buiten ook goed kan zijn voor de lokale homohoreca bleek wel uit het feit dat café Mets profiteerde van een spontane pre-party van Flirt! aan het begin van de avond. Het feest Flirt! zelf kwam dan ook pas laat na middernacht op gang. Op een gegeven ogenblik was de Old Cave behoorlijk vol: knap voor zo'n eerste editie! Hier en daar viel een Achterhoeks, Gronings of Drents accent te horen, te midden van de wel erg zuipkeetachtige muziek van o.a. DJ Moradzo en DJ Robert Vonk. Deze nieuwe aanwas van mensen zorgde echter voor een prima mix van bekend en onbekend. Kortom, er werd nog lang geflirt die avond...

[Demian Stokebrand]

Cantus Obliquus in Dublin!

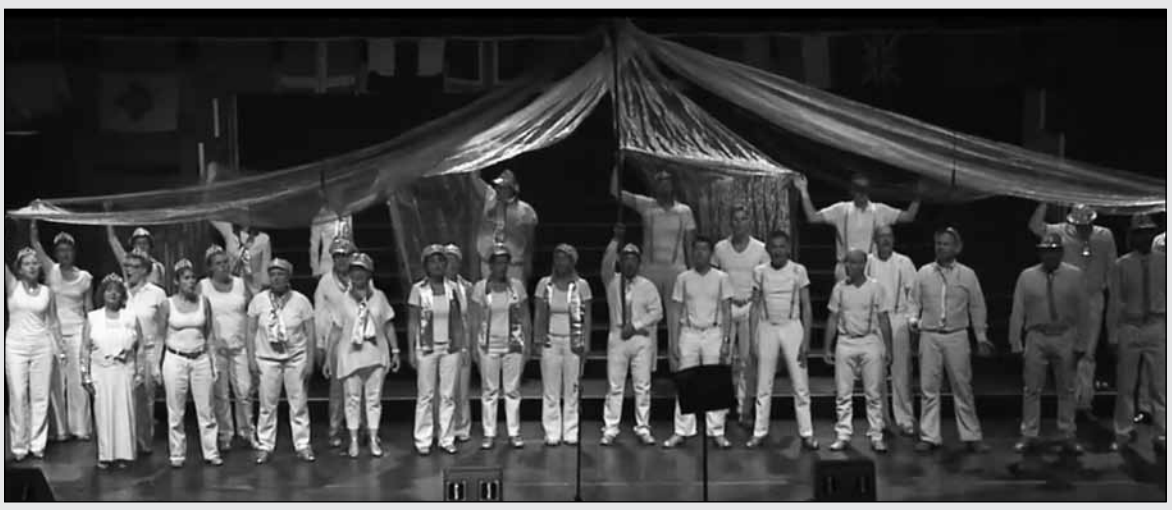

Half juni was het hele koor vier dagen in Dublin.
Met veel plezier denken wij terug aan onze deelname aan het International Gay Festival Various Voices. Het was een prachtige belevenis om tussen koren uit o.a. Amerika, Duitsland, Zweden en Australië te mogen optreden in de mooiste concertzaal van Dublin, de Mahony Hall, en in Hugh Lane Gallery in de stad. Misschien heb je ons optreden gezien? Het was livestream over de hele wereld te volgen.

Op YouTube is onze promoclip te zien, speciaal gemaakt voor ons optreden (zoek op 'Cantus Obliquus Dublin'). Aan de film van ons optreden wordt nog gewerkt. Hou onze website in de gaten.
In 2018 is de volgende Various Voices in München. Wij hebben er alweer zin in!

Eind augustus begonnen de repetities voor het nieuwe seizoen. Met onze dirigente Christel Gelderman werken we naast kleine optredens aan een grote uitvoering. Een goed moment om mee te gaan zingen. Nieuwe leden in alle stemgroepen zijn van harte welkom. Kom een keer kijken! Voor meer informatie: www.cantusobliquus.nl

Dineren in Spaanse sferen

PINK CULINAIR

Nijmegen – Na een warme autorit op deze zonnige vrijdagmiddag verlang ik naar een goed glas wijn en een stevig maal. Als ik de Waalbrug gepasseerd ben schiet mij Bodega Zarzuela van mijn vriend Hein te binnen. Goede buur van Café de Kroon (bekend bij Tango-minnend publiek) in Nijmegen-Oost met een gezellig terras.

Ik ben er deze zomer al vaker naar toe gereden maar meestal was er geen plaats bij Zarzuela, als ook vandaag want het terras en het merendeel van de zaak is bezet. Hein schudt mij bij binnenkomst meteen de hand. Ik mag zitten waar ik wil. Onder het genot van een glas huiswijn (3,50) bekijk ik de menukaart en kletsen we even bij over onze gezamenlijke passie. De familie Wentholt heeft namelijk een zeiljacht liggen in 'onze' jachthaven. Privé omringt Hein zich met vier bloedmooie vrouwen, zo ook hier in de bediening, waar een viertal spontane dames rondlopen.
Terwijl ik wacht observeer ik de ongedwongen en toegankelijke zaak, een typische bruine bistro met thematische accenten. Standaard staat een fijn stukje vioolmuziek op. De kleine tafeltjes met typische café stoelen staan erg dicht op elkaar zodat je soms onbedoeld deelgenoot ben van de gesprekken om je heen. Ik maak van de gelegenheid gebruik om in te tjekken op feesboek en te riettwieten dat ik vandaag in Spaanse sfeer eet. Ik heb de nota nog niet gezien en heb het nu al Spaans benauwd, op elke tafel staat een brandende kaars, gezellig dat wel, maar oh zo warm met dit weer. Op het moment dat ik de laatste slok uit mijn glas neem staat de bediening meteen met de fles aan tafel. Chapeau: oog blijven houden voor de gast ondanks de drukte. Verschillende serveersters vragen regelmatig of alles naar wens is. Enfin, inmiddels is mijn voorgerecht geserveerd. De sopa pescados (7,90) is een goed gevulde vissoep waarvan de bouillon – in mijn beleving – wat smaak mist. Er zitten wel verse groenten en zes grote stukken zalm, tonijn en kabeljauw in. Met de op tafel staande peper- en zoutmolen is het geheel snel op smaak gebracht. Mijn hoofdgerecht bestaat uit (echt) botermalse gegrilleerde Lamshaas (18,95), vier stuks 'filetes de cordero' gezamenlijk ca. 300 gram. Een flink schaaltje dikke frieten en dito verse groene salade met een Spaans tintje; olijven, paprika, tuinkers, kool, wortel, tomaat met een fris-zoete vinaigrette. Op het bord naast het haasje een garnituur met een bolletje kruidenboter en wat gesneden rode pepers. Niet omdat het Hein is, maar ik vind het helemaal super!! Prijs goed, ruim voldoende voor één persoon en goed op smaak. En er is ook nog ruimte voor een dessert. Mijn keuze: 'coupe maple walnut' (7,50) en koffie met bonbon (2,35) als 'side-order'. Het servies doet vermoeden dat het hier om 'Mövenpick' ijs gaat. Drie flinke bollen walnootijs, "natuurlijk" vanille-ijs, gecaramelliseerde walnoot en een flinke toef slagroom. "Een goed gewicht is een vriendelijk gezicht", moet de kok gedacht hebben. Ik betaalde voor dit lekkers € 43,70 (exclusief tip). Bij het verlaten van het restaurant lees ik nog net dat de Mexicaanse gerechten tussen 17:00 en 18:00 uur goedkoper zijn, goede tip, daarvoor kom ik graag nog een keer terug

www.restaurantzarzuela.nl
Dagelijks geopend v.a. 17:00 uur

Met culinaire groet,
[Sander Hagenbeek]